

BORA MINGA
NE TË DY DHE DASHURIA
poezi

BOTIMET TOENA

BORA MINGA

NE TË DY DHE DASHURIA

poezi

BOTIMET TOENA

Tiranë

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Edona Marku Huqi

Redaktor letrar: Eris Rusi

Korrektore letrare: Majlinda Bami

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 9789928817174

© Autorja

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

Dy fjalë lexuesit

Sublimes, të zjarrtës, të ftohtës, të ndrojturës, të bukurës, të nevojshmes, dashurisë. Çdo fjalë për të, por nuk është mjaftueshëm ta përshkruaj. Sa shkruajmë për dashurinë, e sa dashuri brenda vetes kemi? Ne vijmë në jetë nga dashuria, ne jetojmë me dashuri, rritemi me dashuri. Me dashuri të ndryshme, me ndjenja të ndryshme, që fëmijë derisa plakemi, të dashuruar. Dashurojmë në forma të ndryshme, njerëz të ndryshëm. Dashurojmë jetën, ëndrrat, qëllimet, dhe jo vetëm kaq, shumë më tepër. Po asnjëherë nuk arrijmë ta kuptojmë sa dashuri kemi brenda vetes, nëse nuk na lëndon një ditë ajo. Çdo fjalë është një dedikim, çdo varg është një dedikim.

Dedikuar, vetes!

Por jo vetëm vetes sime, sikur trishtuar jam ende mbërthyer në krahët e ftohtë të egoizmit. Egoizmi im u shua ditën që ne jetuam. Dhe pse pak, aq më mjafton të mbaj shpirtin gjallë deri në fund. Unë nuk

të mbaj inat, as mërzitem me ty, as të shaj. Sepse ti më mësove të mos urrej.

Dedikuar ty!

Që ndoshta dashurove fort, por po jetoje mbi gënjeshtër, shtrirë në ëndrra, me trupin në tokë e mendjen në qiell.

Dedikuar neve, se në fund asgjë më shumë nuk jemi, thjesht njerëz. Ndaj s'kemi pse ta vështirësojmë jetën tonë. Ne flemë, zgjohemi, me ndjenja e emocione, s'kemi pse i mohojmë. Jemi mësuar duke jetuar, me zemrën thërrmuar, por të dashuruar.

Dedikuar të gjithë atyre që kanë humbur në jetë.

Dedikuar të gjithë atyre që na kanë ikur nga jeta, duke iu dorëzuar fatit dhe nuk kanë guxuar të gjejnë shpresën e dritën në fundin e tunelit. Atyre që janë mposhtur, e i janë nënshtruar agresivitetit dhe arrogancës së kësaj bote, pa tentuar t'i bëjnë gjërat më mirë. Kanë zgjedhur të na ikin nga jeta, pa mëshirë, duke menduar vetëm për veten. Kjo nuk të bën të fortë, por frikacak. Jeta, si vdekja, është sfidë, prandaj lufto, mos u dorëzo përballë stuhisë.

Dedikuar dashurisë,

asaj që i jep shije e kuptim jetës, ngjyra e dritë. Që na ngjall emocione, mall e ndjenja të përziera. Dedikuar sublimes së pamposhtur, e cila pas vetes na mban mbërthyer pa e kuptuar në formën më të

bukur. Asaj së cilës njëtrajtësisht na ndryshon, dhe pse ndihemi vetvetja, na bën më të bukur sesa jemi, kur dashurojmë.

TË VEGJËL

Të njoha të vogël,
isha fëmijë kur të njoha,
njësoj si unë dhe ti.
E era e sotshme flokët m'i përkëdhel,
sa gjej kujtimet, shumë ndjesi.

Të njoha të vogël,
atëherë e vogël ishte bota,
i vogël ishe edhe ti.
Dy fëmijë që s'e kuptonin
se dashuria ishte një paralel,
paralel mes dy universesh,
që a takohen, nuk e di.

Edhe pse të njoha të vogël,
në kohën kur nuk e dija
 çfarë fshihte brenda dashuria.
Vazhdoj akoma të të kem pikën e dobët,
atë që ngroh dhe nxit ndjenjat e mia.

Ndoshta s'të dhashë
 aq shumë sa të mora,
por të dhashë më shumë
 se sa dija të jepja unë.
Nga vetja, por vetes s'ia fal se e përdora,
pikën time të dobët,
 si të ishte e fortë, shumë.

TË PARËT

Nuk kam më shumë fjalë,
si të them të dua marrëzisht
(dhe pse ti je ai i marri).
Vetëm unë e di si të del
zemra vendit me vrap,
sa herë them je i pari.

Nuk kam më fjalë,
si të të them se sa të dua
(dhe pse je ai i marri).
Unë e di si të del zemra vendit,
(e nuk di ta ndal)
sa herë të them je i pari.

Je i pari, dhe për mua
ashtu do të mbetesh,
sot, nesër, çdo ditë
që do të iki e do të vijë.
Në jetë, as në kujtime
kurrë s' do të zbehesh,
je e para dhe e fundit dashuri.

E kështu do të mbyllet zemra ime,
me të parën e të fundit dashuri.
Si mund ta dua dikë tjetër
(ta fus në jetën time)?
Kur jeta ime ishe ti?!

Ti, sa fort të kam dashur,
si mund të dojë kështu një njeri?
I pari, më mësove
zemrën të mbaj hapur,
E drejt meje vije,
drejt meje vije ti.

Ku t'i gjej arsyet sot, të dua dikë tjetër,
t'i them të njëjtat fjalë që të thashë ty?
Dashuria është si vera,
 më e mirë është e vjetër,
ndaj s'mund të heq dorë nga ne të dy.

Po ti a e di si më rreh zemra mua,
në sytë e mi pasqyrë më sheh nga përpara.
A e di si më plas zemra dhe sa e dua,
ta besoj kur thua, se jam e para?!

NUK NDRYSHUAM

Ne të dy, dhe dashuria,
sa e donim jetën tonë,
si ikëm ne, ndonjëherë
më a do të prek nuk e dija,
thonë se lamtumirat
nuk janë përgjithmonë.

Zemra më dhemb,
çdo ditë më shumë.
Më shtohet dhimbja
sa herë ti s'vjen,
erën tënde e ndiej kudo unë.

E sytë i ngre të të shoh,
por s'je ti.
Ndonjëherë më duket iluzion
sikur s'të njoh,
mos ndoshta imagjinatë mbeti.

Por unë e di,
sa më doje,
ti më deshe më shumë.
Ti më deshe, më tej
në pafundësi,
më deshe më shumë
sesa munda unë.

Sa ditë kaluan,
duke pritur bashkë të dy.
Sa u munduam,
për të ndryshuar,
ti mua e unë ty?

E koha iku,
na tradhtoi pa mëshirë.
Dashurinë të paktën nuk e fiku,
akoma jeton brenda nesh e lirë.

Ne u munduam,
nga vetja dolëm si të marrë.
Me zemrën thërrmuar,
vetes i premtuam,
kjo është thyerja fundit,
që na ka vrarë.

Sa fjalë u thanë,
e premtime bosh
që nuk u mbajtën.
Një dashuri që mbeti,
peng e ne e lamë,
ta merrte e ta sillte ëndrra
bashkë me natën.

Sa vite kaluan,
fytyrat ishin pasqyra
më e keqe e jona.
Njëri-tjetrin shihnim,
u munduam,
të ndryshonim,
zemrat.

E vitet ikën,
i morën ëndrrat me vete,
dhe dashurinë.
Ne njëri-tjetrin e lodhëm,
nuk u rritëm,
e zvarritëm, e shkelëm jetën
shpirti im.

Ti nuk ndryshove asnjëherë,
as për hir të dashurisë sonë.
Unë nuk ndryshova dot,
dhe pse e kam ndjerë,
që s'mjaftojnë vetëm ndjenjat,
kur çdo gjë tjetër mungon.

Neve na mungonte vetvetja,
dhe shumë u lodhëm
për të ndryshuar.
Nuk ia dolëm dot,
dolëm nga vetja,
s'mund të jetosh, sado të duash,
kur dikush të ka munduar,
dhe dikë e ke munduar.

Dashuria nuk mjafton,
në një jetë të gjatë,
 si mund të mjaftojë?
Ne e dimë, që njëri-tjetri
 dot s'na ndryshon,
më mirë një fund me dhimbje,
sesa një dhimbje që do të vazhdojë,
 çdo ditë njësoj.

TANI S'TË KAM PRANË

Ti je emocioni,
që asnjëherë s'më kishte hutuar.
Je episodi jetës sime, dëshira,
që lëmsh në fyt m'i mbledh
fjalët që kam shkruar.

Unë pa ty s'kam frymë,
ti më mëso pak më gjatë të jetoj.
Në venat e njëri-tjetrit kur hymë,
pse s'më mësove pa ty
gjaku të më qarkullojë?

Tani s'të kam pranë,
dhe duart e mia akull
nuk kanë kë prekin, e di?
Nuk ka kush mbështjell
te vetja më mban,
nuk ka kush më thotë:
“Dashuri!”.

Por një fjalë më thuaj,
mos më rri kaq larg
 kur e di që je afër.
Të paktën sa të jem gjallë,
 mos na bëj të huaj,
s'e dimë sa do të jetojmë,
 në një botë kaq të varfër.

Më jep dhe një puthje,
buzët e tua të më ngjallin
sadopak ndjesi.
Ndonjëherë njerëzit bëhen të varur,
sidomos kur nuk e dije që humbe,
veten tënde, e humbe në dashuri.

E ma kanë thënë,
por nuk mundem të ndryshoj,
është vonë të ndryshoj unë.
Çdo varësi të vret dalëngadalë,
e dashuria e tillë është,
krijon varësi shumë.

S'KA TEORI, AS FORMULA

Ka nga ata të dashuruar, që enden rrugëve
zihen, shahen, shtyhen, kthehen përsëri.
Rëndomti dikush, psherëtin pas grupeve:
s'ka teori, as formula, vjen e çrregullt çdo dashuri!

Dhe si mund të ndodhë të duash me formulë:
të kesh një zemër që e ndan për dy?
Duhet pak shkencë po jo në këtë fushë,
mua s'më duhet shkenca, të të dua ty.

Më duhet vetëm shpirti dhe mendja,
sa e thjeshtë është, një shpirt e një mendje...
Sa më trembnin, sa të tjerë trembja,
kur kisha frikë të hyja në zemrën tënde.

Sepse ne plotësojmë njëri-tjetrin
Pa ty do isha diçka bosh, sikur dhe ti.
gjithmonë në mendje më kumbojnë fjalët:
“Çdo dashuri, është frutë nga një tjetër dashuri”.

PËRTEJ GJITHÇKAJE

Unë vazhdoj të dua, tej gjithçkaje,
pa frikë, si trembem jetës, as vdekjes.
Po ne s'mundem të ishim bashkë,
të merrnim frymë pas prekjës.

Dhe pse gjithçka ishte naive për të mbijetuar,
në këtë jetë, gënjeshtër plot hipokrizi.
Unë veten humb prap dashuruar,
dhe vazhdoj besoj ende te ty dashuri.

RASTËSIA

U shfaqe çuditshëm sot,
kur s'të prisja se do të vije përsëri.
Ne të dy, në të njëjtën botë,
na takon, pa dashje një rastësi.

Jemi pjesë e një bote të njohur,
por nuk takohemi kurrë.
Ti në tjetër jetë humbur,
e unë askund!

E kjo rastësi, çuditërisht e bukur,
vjen natyrshëm, e na afron dalëngadalë.
Njëri-tjetrin menduam se e kemi humbur,
kishim kohë pa shkëmbyer asnjë fjalë.

E buzëqeshim pas kaq kohësh, nuk e di,
ndoshta ti dhe pa mua ke buzëqeshur.
Më duket sikur ka marrë jetë një fantazi?
Vetëm në ëndrra, më flisje, atje s'ishe i heshtur.

E pranoj se malli më ka marrë,
dhe zemra ndryshe më rrahu kur u takuam.
Ndoshta për ty ndiej diçka jo shumë të rrallë,
po kjo ndodh natyrshëm, duam apo s' duam.

Më pëlqen kjo rastësi fatlume,
dhe pse shumë pak zgjat.
Unë kështu di të dua,
nga vetja gjithçka e jap.

Rastësitë janë për ne, vetë jeta duket e tillë,
vetëm malet nuk shkëmbehen në të vërtetë.
Unë e besoj, dhe kjo s'më ngjall aspak çudi,
nga rastësia, shumë prej nesh vijnë në jetë.

PENGJE

Të gjitha ndjenjat janë për njerëzit,
dhe urrejtja, dhe dashuria, me vete i kemi.
Dhe trishtimi, dhe lëndimi, po s'janë të vetmit,
që krijojnë boshllëqe të mëdha, kudo të jemi.

Dhe frika dhe entuziazmi,
të gjithë brenda nesh përzihen.
Ti mos ki frikë, ndonjëherë njëra nga to do të vrasë,
ndoshta pendesa, nga ajo fytyrat nxihen.

Por mos krijo pengje të mëdha,
se tundimi ndonjëherë të merr përpara.
Duhet të balancosh ndjenjat që njeriu brenda ka,
nga vetvetja janë krijuar shumë zemra të vrara.

Koha iku, e pas kohës shumë kanë shkuar.
Njerëzit thyhen, si në shumë të tjerë,
mos krijo pengje as te vetja, as te ndjenjat e tua.
Gjërat e thyera ngjiten, por s'kanë asnjë vlerë.

NË NJË PIKË NUK TAKOHEMI

Mes nesh gjithmonë ka divergjenca,
por ne do t'i shmangim, njësoj si deri tani.
Kjo s'do të ndikojë te jeta jonë e lidhur
as te vështirimet që fshehin
gjëra që askush nuk i di.

Kjo është normale të ndodhë kudo,
sidomos mes nesh, që si magnet afrohemi e largohemi.
Për sa kohë ti do të jesh ky e unë do të jem kjo,
është e vështirë në një mendim të njëjtë të takohemi.

Ndoshta jemi dy paralele që dot nuk takohen,
dhe nuk do të piqen bashkë sado të zgjaten.
Mos u mundo më shumë, ato që s'bashkohen,
nuk është e thënë se duhet të ndahen.

ATËHERË KUR NUK E KE

Sa do të doja të të shihja sonte,
e sytë nga ti mos t'i hiqja asnjë minutë.
Kjo natë me ngjyra malli të na bashkonte,
se ngjyra e mallit shpirtin ty ta zbut.

Nga dashuria, çfarë na mbeti,
asgjë për njëri-tjetrin më s'e dimë.
Ti më lë të fle e të zgjohem vetëm,
të shoh në ëndrra, por s'të kam në zgjim.

Do të doja, sa shumë gjëra do të doja,
por asgjë s'do të më vijë siç e kërkoj.
M'u ftoh shpirti, por prapë dot s'e thosha,
s'e pranoja dot që "ne" më s'ekzistojmë.

Unë nuk do ta harroj asnjëherë,
ti a do ta harrosh që kemi qenë bashkë?
Nuk e di pranë meje si je ndier,
mua shpirti vendit më ka dalë.

Ndodh natyrshëm, s'është në dorën tonë,
të plas shpirti, të merret fryma, nuk ke zë.
Kështu ndodh, atëherë kur dashuron,
e ndien më tepër zjarrin, kur nuk e ke më.